

[Fuglsang.]

forskelspris på byg og havre ganske naturlig. Jeg forstår den utilfredshed, som er i de husmandskredse, hvor man afleverer brødkorn og til gengæld får havre, hvis foderværdi jo er langt, langt ringere. Jeg vil her gerne indskyde, at jeg ganske går ind for den tanke, der er fremsat af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) om en vis aflevering af byg for de ejendomme, som ikke afleverer brødkorn eller ikke afleverer tilstrækkeligt. Men i hvert tilfælde kan jeg ikke finde en fortsat udvikling af den her nævnte art rimelig.

Den bliver særlig urimelig, når man kaster et blik på indkomstudviklingen i de samme år. Lad os først se på ejendommene over 100 ha. Disses gennemsnitsindtægt var før krigen 6 600 kr.; i 1940—41, efter førnævnte kornlovs vedtagelse, steg indtægten til det femdobbelte, nemlig til 33 000 kr., for i 1949—50 at komme op på 53 000. Ser vi for de samme år på de gårde, hvis jordareal er på 50—100 ha, ser vi en stigning fra 4 500 kr. til 13 500 kr., en stigning, som i 1949—50 er nået til 22 600 kr. Lad os endelig for en fuldstændigheds skyld se på husmændenes indtægtsforhold i samme periode. Deres indtægt steg fra 1 800 kr. før krigen til 2 600 kr. i 1940—41 og var i 1949—50 5 500 kr. Medens en husmand altså stadig har en indtægt, som ligger under, hvad en almindelig arbejder opnår, står storbruget som den gruppe, der har haft den højeste indtægtsstigning. Og alligevel ser man, at storbruget stadigvæk stiller krav om ophævelse af kornordningen, og alligevel ser man, at den højtærede landbrugsminister møder med et forslag, som, hvad prisstigningen for afleveringskornet angår, betyder en fortjeneste på op imod 10 mill. kr. for storbruget alene, en fortjeneste, som jo i sidste instans skal betales af forbrugere og husmænd.

Når man ser det, må man jo nok spørge: Hvad vil storbruget ærlig talt? Er storbruget da ganske umætteligt? Mit parti finder i hvert tilfælde disse kredses krav ganske uanstændige, og vi vil modsætte os de forringelser af kornloven, som her er foreslået. Vi vil gøre det for den store brede masse af forbrugeres skyld; vi vil gøre det for det kornkøbende småbrugs skyld; vi vil gøre det for den ungdoms skyld, der ønsker at få en plads på Danmarks jord.

Hans Pinstrup: Den højtærede minister indledte sin fremsættelsestale med at sige, at det var uden glæde, han fremsatte dette lovforslag. Jeg tør forsikre ministeren, at det er med en endnu mindre glæde man ude

i landbruget ser en sådan lovgivning gennemført. Loven om kornordningen burde i sandhedens interesse have som undertitel: Skattelov for alle landbrugere, hvis ejendoms jordværdi andrager 12 000 kr. eller derover, samt for alle landbrugere, der dyrker brødkorn. Det er jo slet ikke tilfældet, som det ærede medlem hr. Fuglsang før nævnte, at det her alene drejer sig om de store gårde. Afleveringspligten gælder for alle gårde på 12 000 kr.s jordværdi og for alle, selv det mindste brug, der dyrker brødkorn.

Lovforslaget betyder en videreførelse af en af de mest indgribende lovgivninger, der er gennemført på rigsdagen. Under de drøftelser, der gik forud for lovforslagets fremsættelse, var landbrugets grundsynspunkt, at der ikke længere eksisterede nogen saglig begrundelse for at videreføre denne for det enkelte landbrugs driftsforhold og dermed landbrugets produktion som helhed indgribende lovgivning, et indgreb, som ingen i landet kan være interesseret i, uden at det er afgørende nødvendigt. Betydelige lagre af korn og gode muligheder for import begrundede, at man ikke gennemførte en ny kornordning; det ville kun bevirke en meningsløs og dyr administration og tilbagegang i brødkornsdyrkingen. Hvis regering og rigsdag da desuagtet ville gennemføre en kornlov, gik man ud fra, at der kun kunne blive tale om en ordning, der alene omfattede brødkorn, på betingelser, der gjorde det lønnende for alle landbrugere at dyrke brødkorn. Der findes i dag ingen saglig begrundelse for at gennemføre en kornordning med tvangsudskrivning af korn og med millionudgifter til administrationen. Lager- og forsyningsforholdene er sådan, at det vil volde overordentlig store vanskeligheder at skaffe lagerplads til udskrivningskorn og dermed overhovedet at gennemføre administrationen.

Disse saglige forhold har man imidlertid — måske af flere grunde — set bort fra, og man har tillige afvist en ganske enkel brødkornsordning med bygprisen som basispris plus et tillæg for brødkornsdyrking. Dermed ville man have sikret brødkornsdyrkingen og sparet meget store administrationsudgifter. Når det er fremhævet, at brødkornet var et dollarproblem for Danmark, hvad var da naturligere end at søge dyrkingen fremmet? Det måtte da være god økonomi for landet. Kun 72 000 ha med hvede mod f. eks. 134 000 ha i gennemsnit i årene 1935—38 siger i virkeligheden alt om de tidligere kornloves karakter. Er brødkornet et dollarproblem for Danmark, så må man handle derefter. Det måtte dog være